

Dossiernummer: 2010.0743

HOGE RAAD DER NEDERLANDEN
Griffienummer: S 10/02557 U

SCHRIFTELIJKE REACTIE OP CONCLUSIE VAN DE ADVOCaat-GENERAAL
(Borgersbrief)
Van: mr. B. Stapert

In de zaak van:

verzoeker tot cassatie van de op 31 mei 2010 onder parketnummer 10/605066-09 (appelnr. 10/1231) gedane uitspraak van de rechtbank te Rotterdam op het verzoek van de autoriteiten van de Verenigde Staten van Amerika tot uitlevering van verzoeker.

MIDDEL I

1. De advocaat-generaal concludeert tot verwerping van het eerste middel.
 - 1.1 De advocaat-generaal vat het eerste middel samen als houdende twee klachten: dat de beslissing van de Rechtbank onvoldoende duidelijk is omtrent de dubbele strafbaarheid en dat de materiële feiten genoemd in het uitleveringsverzoek onvoldoende grond bieden voor de vaststelling dat aan de subjectieve vereisten van de Nederlandse artikelen is voldaan.
 - 1.2 Die samenvatting is niet geheel juist. Het middel klaagt tevens dat de Rechtbank geen overwegingen heeft gewijd aan het ter zitting gevoerde uitgebreide verweer. Daarnaast is het ontbreken van overwegingen ten aanzien van het verweer tevens van belang voor de klacht dat de beslissing omtrent de dubbele strafbaarheid onvoldoende begrijpelijk is. Onder 3.3 stelt de A-G dat in de schriftuur wordt geklaagd dat de Rechtbank zich niet heeft uitgelaten over de dubbele strafbaarheid; ook dat is niet geheel juist: de klacht richt zich met name tegen het onvoldoende duidelijk zijn van die beslissing. Ik vraag mij daarbij overigens wel af of de beslissing in deze vorm wel als beslissing op de dubbele strafbaarheid kan worden aangemerkt (in die zin is de lezing van de advocaat-generaal juist). Ik vat de klachten samen:
 - de Rechtbank heeft nagelaten een voldoende duidelijke beslissing te nemen, mede in het licht van het gevoerde verweer omtrent de dubbele strafbaarheid door slechts de – door haar relevant geachte artikelen – op te sommen en daarbij een dusdanig breed pallet te geven dat de beslissing daardoor onjuist, onvoldoende gemotiveerd of onbegrijpelijk wordt;
 - de Rechtbank heeft nagelaten gemotiveerd op het ter zake gevoerde verweer te beslissen; en
 - de Rechtbank heeft ten onrechte beslist, mede in het licht van het gevoerde verweer, dat aan het vereiste van dubbele strafbaarheid is voldaan, gelet op het feit dat de materiële feiten in het uitleveringsverzoek onvoldoende grond bieden voor

de stelling dat aan de subjectieve vereisten in de toepasselijk geachte wetsartikelen is voldaan.

- 1.3 In de conclusie wordt een deel van de klachten echter niet behandeld. De advocaat-generaal bespreekt met name niet of de Rechtbank een voldoende duidelijke beslissing heeft geformuleerd en of de Rechtbank gehouden was expliciet op het verweer in te gaan. Ten aanzien van de klacht dat aan de dubbele strafbaarheid niet is voldaan, wordt de dubbele strafbaarheid zelf besproken en concludeert de A-G dat op grond van art. 134a en 140 Sr is voldaan aan de dubbele strafbaarheid. Daarbij stelt de A-G dat de uitspraak in zoverre kan worden vernietigd, met verbetering van de gronden voor dubbele strafbaarheid.
- 1.4 Naar aanleiding van de conclusie breng ik het volgende omtrent de materiële feiten in herinnering. De advocaat-generaal heeft de materiële feiten die uit het uitleveringsverzoek kunnen worden opgemaakt, als volgt samengevat:

“De opgeëiste persoon heeft immers volgens de verzoekende Staat Somaliërs ondersteund, door financiële middelen en inlichtingen te verstrekken, in hun aansluiting bij Al-Shabaab, een beweging die de sharia overal in Somalië wil doen gelden en die mensen opleidt voor de gewapende strijd en voor het plegen van zelfmoordaanslagen. [...] Zo een organisatie is Al-Shabaab [dat wil zeggen: een organisatie die tot oogmerk heeft het plegen van terroristische misdrijven, *adv*].” (Conclusie advocaat-generaal, onder 3.4)

En:

“Het Affidavit van William Anders Folk houdt in dat de opgeëiste persoon jonge mensen ronselde voor de gewapende strijd ten behoeve van Al-Shabaab. Hij betaalde wapens voor hen, welke wapens ook bij de training in kampen van Al-Shabaab werden gebruikt. In een Affidavit van 19 november 2009 gaat FBI-agent Kiann Vandenoever meer in detail in op de gedragingen van de opgeëiste persoon. Volgens getuigen gaf de opgeëiste persoon geld aan Somaliërs in de Verenigde Staten om in Somalië te gaan vechten tegen de Ethiopiërs. Ook verbleef de opgeëiste persoon samen met zijn rekruten in een onderkomen van Al-Shabaab. De opgeëiste persoon kocht wapens en andere benodigdheden en besprak de opleiding en de strijd voor Al-Shabaab.” (Conclusie advocaat-generaal, onder 3.6)

De samenvatting is, mijns inziens, enigszins eenzijdig. Voor een chronologisch overzicht wijs ik op overwegingen 21 tot en met 28 in de pleitnota voor de zitting van 22 februari 2010 bij de Rechtbank Rotterdam. Ook is mij opgevallen de stelling in de conclusie (onder 3.4) dat Al-Shabaab een terroristische organisatie is. Aan die stelling zijn geen nadere overwegingen gekoppeld. Die conclusie, waar ook de Rechtbank toe kwam, wordt mijns inziens niet door de feiten gedragen die in het uitleveringsverzoek staan beschreven. Dat wil zeggen: de in het uitleveringsverzoek genoemde feiten kunnen niet leiden tot de conclusie dat Al-Shabaab in de relevante periode een terroristische organisatie was in de zin van het Nederlandse strafrecht. Ter zitting van de Rechtbank van 22 februari 2010 is dit aspect bepleit voor de relevante periode (pleitnota 6-19). In het kader van de kwalificatie van de organisatie Al-Shabab en de verschillende onderdelen, verzoek ik Uw Raad, ingeval u tot vernietiging besluit, de

zaak niet direct af te doen met verbetering van de gronden, maar de opgeëiste persoon op te roepen voor een inhoudelijke behandeling.

- 1.5 De Rechtbank heeft beslist dat aan de dubbele strafbaarheid is voldaan en heeft daartoe onder meer het overzicht van artikelen gegeven die in de conclusie onder 3.2 staat gegeven. Door aldus te overwegen heeft de Rechtbank een onvoldoende duidelijke en concrete beslissing genomen of die beslissing onvoldoende duidelijk en concreet gemotiveerd. Daaromtrent zij verwezen naar de cassatieschriftuur. De Rechtbank was gehouden een duidelijker beslissing te nemen, mede gelet op het specialiteitsbeginsel. Immers, de beslissing in deze vorm beschrijft onvoldoende duidelijk voor welk feit verzoeker nu precies kan worden uitgeleverd. Daardoor zijn de strafbare feiten voor de verzoekende staat onvoldoende beperkt en strekken zich tevens uit tot feiten waarvoor geen uitlevering is gevraagd en waarvoor onmiskenbaar geen enkele feitelijke grondslag bestaat in het uitleveringsverzoek. Zoals Swart stelt:

“Vermelding van deze bepalingen is in het bijzonder van belang omdat juist zij de omvang van de inwilliging van het uitleveringsverzoek bepalen en aldus de bevoegdheid van de verzoekende staat tot optreden tegen de opgeëiste persoon. Met het oog daarop is grote zorgvuldigheid vereist.” (A.H.J. Swart, *Nederlands uitleveringsrecht*, Zwolle: W.E.J. Tjeenk-Willink 1986, p. 448)

Daarnaast kan de uitspraak op dezelfde grond onvoldoende in cassatie worden getoetst. Deze voorwaarde dient tegen de achtergrond van het specialiteitsbeginsel te worden beoordeeld. Die specialiteitsvoorwaarde strekt er mede toe misbruik van de uitlevering te voorkomen. Het is dan groot belang dat de verzochte staat een precieze omschrijving geeft van hetgeen waarvoor de uitlevering wordt toegestaan. Door een zo ruime reeks aan artikelen te hanteren heeft de Rechtbank dat miskend en kan de bestreden uitspraak niet in stand blijven.

- 1.6 Ter zitting van 22 februari 2010 en 17 mei 2010 heeft de raadsman van verzoeker uitgebreid verweer gevoerd ten aanzien van de dubbele strafbaarheid. De Rechtbank heeft dat verweer niet of niet gemotiveerd verworpen. De Rechtbank volstaat immers met het noemen van de artikelen waarvan de Rechtbank meent dat die van toepassing zijn. Het ontbreken van een beslissing althans gemotiveerde beslissing op verweer is in strijd met de beginselen van een behoorlijke procesorde (tevens omdat het verweer voldoende geadstrueerd was, in tegenstelling tot de situatie in: HR 5 juni 2007, LJN: BA4936). Zo is door Uw Raad reeds beslist in HR 9 november 1982, NJ 1983, 352. Strijards onderschrijft het bestaan van een motiveringsbeginsel in het uitleveringsrecht:

“Tot de beginselen van een behoorlijke procesorde behoort stellig ook het principe dat de rechter opgeworpen excepties, verweren en beweringen gemotiveerd weerlegt. In dezer voege HR DD 84.146-I NJ 1984, 348 en HR 86.115-I; zie ook HR DD 83.103 NJ 1983, 352. [...] Maar dan zou toch een apart algemeen motiveringsartikel nopens verweren of beweringen door of namens de opgeëiste persoon ter zitting gedaan zeker niet misplaatst geweest zijn. Thans geeft alleen art. 28.4 UW een expliciete motiveringsplicht indien de opgeëiste persoon een onschuldexceptie gevoerd heeft. Het zou mijns bedunkens onjuist zijn dit artikellid a contrario uit te leggen. Jurisprudentieel heeft zich in ieder geval een algemeen ongeschreven motiveringsprincipe

ontwikkeld (als rechtsbeginsel).” (G.A.M. Strijards, *Uitlevering*, Zwolle: Tjeenk Willink 1988, p. 165-166)

Hetzelfde geldt voor Swart:

“Alleen het vierde lid van artikel 28 schrijft voor dat omtrent een bepaald verweer uitdrukkelijk wordt beslist. Het ligt echter voor de hand, er van uit te gaan dat de rechtbank ook ten aanzien van andere verweren die de toelaatbaarheid raken, een uitdrukkelijke beslissing geeft en de verwerping van zulke verweren motiveert. [...] Zo zal het overbodig zijn een verweer met betrekking tot het ontbreken van dubbele strafbaarheid nog eens te verwerpen nadat de rechtbank eerder heeft vastgesteld dat de dubbele strafbaarheid is gegeven. Ook dan zal echter uit een uitspraak moeten blijken waarom het verweer niet werd aanvaard.” (A.H.J. Swart, *Nederlands uitleveringsrecht*, Zwolle: W.E.J. Tjeenk-Willink 1986, p. 439)

En:

“Ofschoon de artikelen 358 en 359 van het Wetboek van strafvordering niet van overeenkomstige toepassing zijn, komt het stelsel van de Uitleveringswet op het punt van het beslissen en het motiveren al met al daarmee toch sterk overeen.” (A.H.J. Swart, *Nederlands uitleveringsrecht*, Zwolle: W.E.J. Tjeenk-Willink 1986, p. 445)

Ook Keijzer leest in art. 28 Uitleveringswet een verplichting gemotiveerd te beslissen op gevoerde verweren (N. Keijzer, *Handboek strafzaken*, Uitlevering: 91.10-1, oktober 2009). Daarom heeft de Rechtbank, door geen motivering te wijden aan het verweer althans niet te beslissen op het verweer, art. 28 Uw geschonden, zodat de bestreden uitspraak niet in stand kan blijven.

- 1.7 In onderdeel 2.4 van de cassatieschriftuur is gesteld dat de beslissing omtrent de dubbele strafbaarheid onjuist is omdat de materiële feiten in het uitleveringsverzoek onvoldoende grond geven voor het oordeel dat aan de subjectieve bestanddelen van de Nederlandse artikelen is voldaan. De advocaat-generaal bespreekt dit onderdeel niet, hoewel het een element van belang is. In de procedure in eerste aanleg is reeds uiteengezet dat de Nederlandse en Amerikaanse strafbepalingen op belangrijke punten verschillen vertonen. Daarbij is met name van belang dat de Amerikaanse bepalingen in veel mindere mate subjectieve vereisten opnemen in de strafrechtelijke bepalingen (delictsomschrijvingen) die terrorisme betreffen. Om die reden wordt de toetsing van de dubbele strafbaarheid van belang waar het gaat om die bestanddelen. Immers, daar waar de reikwijdte van de strafbepalingen is opgerekt in de Verenigde Staten is dat naar Nederlands veel minder het geval. Het is om die reden bepleit dat de toetsing van de dubbele strafbaarheid ook nadrukkelijk moet worden uitgevoerd ten aanzien van die bestanddelen. Ik leid uit het citaat dat in de schriftuur is opgenomen uit het handboek van Swart af dat die toets ook hoort bij de dubbele strafbaarheid. Gelet op de materiële feiten die in het uitleveringsverzoek zijn opgenomen en in aanmerking genomen dat die zijn toegepitst op toepassing van het Amerikaanse recht, moet tot de conclusie worden gekomen dat er inderdaad een grote ruimte tussen het Amerikaanse en Nederlandse strafrecht bestaat. In concreto kan daarom in deze zaak niet worden gekomen tot dubbele strafbaarheid zoals vereist door het verdrag en de

Uitleveringswet. Voor de concrete strafbaarstellingen zij verwezen naar de beide pleitnota's (van 22 februari 2010 en 17 mei 2010). De beslissing van de Rechtbank dat aan de dubbele strafbaarheid is voldaan is daarom onjuist althans onjuist of onvoldoende gemotiveerd, zodat de bestreden uitspraak niet in stand kan blijven.

- 1.8 De advocaat-generaal stelt dat op de Amerikaanse *counts* kunnen worden gekwalificeerd onder art. 134a en 140 Sr. Ten aanzien van die artikelen geldt hetzelfde als is bepleit bij de zitting bij de Rechtbank. Art. 140 Sr (in combinatie met art. 140a Sr) is besproken tijdens de zitting van 22 februari 2010 (zie de pleitnota onder 48-58). De kern van het standpunt was dat uit het uitleveringsverzoek geenszins blijkt dat Al-Shabab als *naaste doel* had om strafbare feiten te plegen, hetgeen in samenhang moet worden beoordeeld met de positie, structuur en taakstelling van Al-Shabab in de relevante periode (zie het overzicht van de context en politieke situatie in Somalië). Tevens blijkt niet uit het uitleveringsverzoek dat verzoeker kennis droeg van de zelfmoordaanslagen die zijn gepleegd (die aanslagen werden overigens veel later gepleegd). Voor de aanvalsgeweren die verzoeker zou hebben bekostigd geldt dat ook daaromtrent niet blijkt dat verzoeker kennis droeg van het gebruik daarvan. Die geweren zouden eerder worden gebruikt in het gewapend conflict met de Ethiopische bezettingsmacht. Voor art. 134a Sr geldt in de kern hetzelfde. Uit het uitleveringsverzoek blijkt geenszins dat verzoeker kennis had van of willens en wetens het risico heeft genomen dat Al-Shabab met zijn hulp terroristische misdrijven zou plegen. Beide artikelen kennis een vergelijkbaar probleem ten aanzien van de toepassing in deze zaak: in het uitleveringsverzoek is een dusdanig beperkte hoeveelheid informatie verschaft en is de betrokkenheid van verzoeker zo beperkt dat zulks niet kan leiden tot de conclusie dat de materiële feiten tot aanhouding en dagvaarding van verzoeker zouden kunnen leiden onder Nederlands recht.
- 1.9 Daarom kan de bestreden uitspraak niet in stand blijven en wordt verzocht de opgeëiste persoon op te roepen voor een zitting ter Uwer Raad ten behoeve van een nieuwe inhoudelijke behandeling.

MIDDEL II en III

1. De advocaat-generaal bespreekt het tweede en derde middel gezamenlijk en concludeert tot verwerping van de middelen. Ik zal de middelen ook gezamenlijk bespreken.
- 1.1 Ter zitting van de Rechtbank Rotterdam van 17 mei 2010 is aanhouding van de zitting gevraagd teneinde af te wachten een oordeel van de Amerikaanse Supreme Court, hetgeen is verzocht ter zitting blijkens de pleitnota die is voorgedragen blijkens het proces-verbaal van die zitting. Die oordeelde over de grondwettigheid van bepalingen die mede ten grondslag liggen aan het uitleveringsverzoek. Dat verzoek is voldoende gemotiveerd en ter zitting gedaan, zodat het moet worden aangemerkt als verzoek in de zin van art. 330 Sv. Dit artikel is krachtens de Uitleveringswet van overeenkomstige toepassing in de uitleveringsprocedure. In het proces-verbaal van de zitting noch in de einduitspraak is een uitdrukkelijke beslissing opgenomen omtrent het verzoek. Daarom leidt de uitspraak aan nietigheid.

- 1.2 De advocaat-generaal meent kennelijk dat de overweging onder 4.2 van de conclusie een beslissing op het verzoek inhoudt. Mijns inziens is dat niet het geval. De Rechtbank heeft het verzoek niet uitdrukkelijk afgewezen. Daarnaast is de overweging die de A-G citeert niet van toepassing op het aanhoudingsverzoek, maar ziet daarentegen op het verweer dat de stukken niet genoegzaam waren. Raadsman van verzoeker had immers gesteld dat de Amerikaanse autoriteiten de stukken omtrent de constitutionele toetsing hadden dienen mee te zenden. De Rechtbank herhaalt dat verweer ook voordat zij daarop beslist. Daarom moet de geciteerde overweging gezien worden als onderdeel van de motivering van de beslissing dat de stukken genoegzaam zijn. Wellicht had die overweging tevens kunnen dienen als motivering van de afwijzing van het aanhoudingsverzoek, maar zelfs dan had de Rechtbank expliciet een beslissing dienen te nemen op dat verzoek. Dit wordt voorgeschreven door art. 330 Sv ten aanzien waarvan Uw Raad een strenge lijn hanteert.
- 1.3 Met betrekking tot het tweede middel onder 2.3. De advocaat-generaal stelt voorts onder 4.2:

“Nu de advocaat niet heeft aangegeven dat de Amerikaanse strafbepaling inmiddels door het Hooggerechtshof ongrondwettig zijn verklaard, noch binnen welke termijn een beslissing van het Supreme Court was te verwachten [bronverwijzing naar HR 28 augustus 2007, LJN: BA6580] en welke gevolgen die beslissing voor ieder der beschuldigingen zou hebben, is dat oordeel van de rechtbank niet onbegrijpelijk.”

Anders dan de advocaat-generaal betoogt heeft de raadsman van verzoeker ieder van de drie genoemde elementen wel besproken in het pleidooi. Ik citeer:

“ *De wetsbepalingen van de aanklacht tegen [] zijn onderwerp van een grondwettelijke toets door het Amerikaanse Hooggerechtshof en kunnen komen te vervallen*

5. De reactie van de Amerikaanse autoriteiten is op één punt opvallend onvolledig. Er wordt namelijk geen melding gemaakt van het feit dat de bepalingen met betrekking tot het verlenen van *material support*, die het wezenlijke fundament vormen voor het uitleveringsverzoek (4 van de 5 ten laste gelegde feiten), op dit moment onderwerp zijn van een zaak die aanhangig is bij het Amerikaanse Hooggerechtshof (*United States Supreme Court*). De zaak wordt niet genoemd in de oorspronkelijke Amerikaanse stukken, noch in de aanvullende reactie. Indien het Hooggerechtshof echter besluit dat deze bepalingen in strijd zijn met de Amerikaanse Grondwet, vervalt daarmee het grootste deel van de rechtsgrond voor de vervolging van []. Derhalve dient de (verdere) behandeling van dit uitleveringsverzoek minimaal te worden aangehouden totdat het Hooggerechtshof uitspraak heeft gedaan, hetgeen in principe vóór 30 juni aanstaande zal plaatsvinden.
6. De betreffende zaak is *Holder v. Humanitarian Law Project* en is aangespannen door een groep organisaties en individuen die verschillende vormen van humanitaire hulp verleenden aan groeperingen als de PKK en LTTE (Tamil Tijgers), beide door de

Amerikaanse autoriteiten aangemerkt als buitenlandse terroristische organisaties. Het is een vorm van *impact litigation*, bedoeld om een bepaalde wettelijke bepaling aan de Amerikaanse Grondwet te toetsen. Specifiek wordt in de procedure geklaagd dat verschillende onderdelen van de strafbaarstelling van het verlenen van *material support* (18 U.S. Code §2339A en §2339B) zodanig vaag en breed zouden zijn geformuleerd dat ze in strijd zijn met de Amerikaanse Grondwet. Deze zaak is in eerste instantie door de feitenrechtbank (U.S. District Court) behandeld, daarna door het federale beroepscollege (Ninth Circuit Court of Appeals) en nu op verzoek van de Obama-regering aanhangig bij het Hooggerechtshof. Op 23 februari j.l. is de zaak bepleit (*oral argument*) en een uitspraak van het Hof wordt nog voor het zomerreces verwacht. Als bijlagen overleg ik de uitspraak van het federale beroepscollege, een samenvatting van de zaak van de website van een van de vooraanstaande rechtenfaculteiten en *court watchers* en een verslag van het pleidooi in de zaak, waarnaar ik ook later in mijn pleidooi nog zal verwijzen.

7. Hoewel de zaak zich deels richt op onderdelen van de term *material support* die niet aan ' ' en laste zijn gelegd, zoals het verlenen van *service, training* of *expert assistance*, wordt ook de bepaling die het verschaffen van *personnel* strafbaar stelt door het Hooggerechtshof getoetst. ' ' wordt mede onder die bepaling aangeklaagd en derhalve is de uitkomst van deze zaak van directe relevantie voor het uitleveringsverzoek. Ik verzoek u dan ook de zaak aan te houden totdat het Hooggerechtshof arrest heeft gewezen.

[...]

Conclusie

1. Aanhouding totdat het Hooggerechtshof heeft beslist over de grondwettigheid van 18 U.S. Code §2339A en §2339B.”
- 1.4 De advocaat-generaal stelt voorts dat de Rechtbank geen rekening behoefde te houden met speculaties omtrent een beslissing van het Hooggerechtshof, dat te zijner tijd de Amerikaanse rechter dan niet tot een veroordeling zou kunnen komen en dat de Amerikaanse rechter beter in staat is een beslissing van het Hooggerechtshof te duiden. Ik onderschrijf dat standpunt niet. In de eerste plaats betrof het hier geen speculatie ten aanzien van de zaak in de Verenigde Staten. De reikwijdte van de zaak was volstrekt duidelijk zodat nadrukkelijk het risico bestond dat een rechtsgrond voor de uitlevering na de zitting, maar voor de uitspraak, zou komen te ontvallen. Het was ook geheel duidelijk wat het gevolg zou zijn van een uitspraak van het Hooggerechtshof die zou strekken tot vernietiging, zodat de duiding van de uitspraak weinig problematisch was. In die zin had het op zijn minst op de weg van de Rechtbank gelegen om nader te onderzoeken wat het gevolg van de uitspraak was geweest. Op dit punt zij herhaald dat de beoordeling van de dubbele strafbaarheid tevens inhoudt dat moet worden getoetst of de materiële feiten in beginsel onder het recht van de verzoekende staat strafbaar zijn.

- 1.5 De advocaat-generaal heeft in de bespreking onder 4.2 een verwijzing opgenomen naar HR 28 augustus 2007, LJN: BA6580. Deze verwijzing is mij niet geheel duidelijk. De uitspraak is gepubliceerd op rechtspraak.nl, maar het lijkt erop dat de conclusie die onder die uitspraak is opgenomen de cassatiefase betrof, terwijl de uitspraak erboven ziet op de beslissing na vernietiging van de uitspraak van de Rechtbank Assen. De uitspraak waarop de conclusie zag is niet gepubliceerd. Ik hoop dat ik de verwijzing goed lees, als ik stel dat de bronverwijzing kennelijk ziet op overweging 3.2 van de conclusie onder LJ-nummer BA6580 en niet de uitspraak erboven. Mijns inziens heeft het betoog van de advocaat-generaal in die zaak een vergelijkbare strekking als het betoog in het tweede middel in deze zaak.
- 1.6 De Rechtbank was daarom gehouden te beslissen op het aanhoudingsverzoek en, voor zover Uw Raad de genoemde overweging als beslissing leest, dat de Rechtbank ten onrechte het aanhoudingsverzoek heeft afgewezen althans onvoldoende of onjuist heeft gemotiveerd.
- 1.7 Daarom kan de bestreden uitspraak niet in stand blijven.

Deze schriftelijke reactie is ondertekend en ingediend door mr. B. Stapert, advocaat te Amsterdam, die verklaart daartoe door verzoeker bepaaldelijk te zijn gevolmachtigd.

Amsterdam, 28 december 2010

Bart Stapert